

*„Igen, valóban szentté tett bennünket az Isten,
valóban hibátlanná és tökéletessé tett, valóban méltóvá tett
önmagához.*

*Nem a szolgák, a béresek között ad nekünk helyet,
hanem barátjának nevez, és fiává fogad bennünket.
És az Ő lakomáján nem elveszett többet az ember, nem
halott, hanem megkerült és él, mindörökre.
Valóban örvendezik az Isten népe.”*

Nagyböjt 4. vasárnapja

Józs 5,9a. 10-12

2Kor 5,17-21

Lk 15,1-3. 11-32

Örvendezz Isten népe! Szívből örüljete, akik azelőtt szomorkodtatok!

Vigasztalódjatok meg, amint a gyermek megnyugszik anyja kebelén.

- ezekkel a szavakkal kezdődik a mai vasárnap liturgiája.

Örvendezz, vigadozzatok, vigasztalódjatok!

De hát nem a bánat ideje van? Nem a bűnbánat nagyböjtje?

És ha a bánat ideje van, van helye az örömnak? Van oka a vigasztalódásnak?

A mai vasárnap az öröm vasárnapja a nagyböjtben.

És arra tanít bennünket, hogy igen, a bánatban van öröm, és a bűn mélyén van méltóság.

Nem a bánatból fakad, és nem a bűn bátorít méltóságra.

De ott, a bűn éjszakájának mélyén, ott hangzik el Isten szava, aki egykor azt mondta a sötétnek:

Támadjon világosság! És világosság lett, és elűzte a sötétet.

Ő azt mondja nekünk, a Krisztus arcáról sugárzó fény szavával,

hogy a bűn helyén új élet sarjadjon, bennünk, a mi lelkünkben.

És ha elűzte a bűn minden árnyát, akkor a szomorúság helyett az örvendezés fakadjon a szívünkben.

Isten művelte ezt Krisztus Jézusban, ahogy az apostol szava tanítja a Szentleckében.

Isten művelte, hogy a régi megszűnt, és valami új valósult meg.

Isten művelte azt, hogy Krisztus, aki bűnt nem ismert, alászállt a mi bűneink éjszakájának mélyére,

bűnné tette azt, aki ártatlan.

Azért szállt alá e sötét halálba Ő, aki az Örök Világosság, hogy legyőzze a halált, a mi halálunkat,

hogy eloszlassa a sötétet, hogy ami régi volt, múljon el,

és azért szállt alá, hogy a halál helyén életet fakasszon.

A Krisztus arcáról sugárzó fény valóban örök élet. Van tehát oka az örvendezésnek a bánat idején.

Van oka arra gondolnunk a bűn gyalázatának sötétjében, hogy igen, ahogy az apostol mondja:

Dicsekedjünk, hogy dicsőségbe öltözködjünk.

Krisztus a mi dicsekvésünk, Krisztusba öltözhetünk bele, csak oda kell menünk az Ő keresztje elé,

csak fel kell emelnünk a tekintetünket.

Nem önmagunk dicsőségében bízva, hanem Krisztusnak,

az érettünk áldozattá lett Egyszülöttnek a fenségében bizakodva.

És akkor, ha ott vagyunk Krisztus keresztjénél, akkor hazaértünk,

akkor ott vagyunk a mi Atyánk ölelő karjában már.

És ott, ezen a helyen nincs gyalázat többet, nincs szégyen és nincsen félelem, nincsen halál és nincsenek könnyek, nincsen nélkülözés, hanem öröm van és vigasság.

Vajon a tékozló fiú, aki nélkülözött, aki éhezett, aki tudta önmaga gyalázatát, aki mondta: Nem vagyok méltó, hogy fiadnak nevezz,

Ő éppen ebben a pillanatban, amikor leborult atyja lábai előtt, és sírva kiáltotta: Vétkeztem atyám ellened,

Tékozló volt még? Még mindig éhezett? Még mindig rongyok gyalázatában?

Nemde az atya már átölelve tartotta, az atya már a nyakába esett és megcsókolta. És az atya volt az ő ruhája. Ennél tündöklőbb, dicsőségesebb öltözetet el lehetne képzelni valaha?

Ennél nagyobb méltóságot Istenbe öltözötte? *Igen, valóban szentté tett bennünket az Isten,*

valóban hibátlanná és tökéletessé tett, valóban méltóvá tett önmagához.

Nem a szolgák, a béresek között ad nekünk helyet,

hanem barátjának nevez, és fiává fogad bennünket.

És az Ő lakomáján nem elveszett többet az ember, nem halott, hanem megkerült és él, mindörökre.

Valóban örvendezik az Isten népe.

Erre az örömré mutat rá Isten választott népének története az ószövetségi olvasmányból,

amikor azt az ünnepet idézi fel, amikor beléptek az ígért földjére, amikor megérkeztek,

amikor először ünnepelték meg ott a Húsvétot. És ez a Húsvét a szabadulásuk volt.

Ezen a napon mondta nekik Isten: Levettem rólatok Egyiptom gyalázatát.

Nem vagytok szolgák többet, hanem a tiétek, a ti hazátok ez a föld,

önmagatok kenyerét ehettetek, azt a kenyeret, amit nem ti érdemeltetek, de én odaadtam nektek,

azt a hazát, amelyért nem ti fáradtatok, de én lettem a ti jó Hazátok.

Ha Istenhez érkezünk el, ha Krisztus húsvétját ünnepeljük, nem mondja nekünk is ugyanezt Isten:

Levettem rólatok a gyalázatot.

Elűztem lelketekből a bűn minden árnyát, és Örök Életnek ragyogásába öltöztettelek titeket.

Bevezetek abba a Lakomába, amely az én életem, az örök élet.

Vigadozz tehát Isten népe, örvendezzetek, szívből örüljete, és vigasztalódjatok meg.

Ott vagytok az Isten ölelésében. Olyanok vagytok, mint a gyermek anyja ölében. Ámen.

2022. március 27.

Takács Gyula plébános atya